

Καπουσουζής Αναστάσιος, συνέντευξη, 17/05/2006

- Τούρκοι δεν υπήρχαν στο χωριό;

Τούρκοι υπήρχαν στη περιφέρεια, γύρω. Αλλά είχαμε σχέσεις με τους Τούρκους καλές. Φαίνεται ομαλές ήταν οι σχέσεις τότε, η κατάσταση και περνούσαμε αρκετά ωραία. Μετά όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος ήρθαν Τσέτες λέγονται αυτοί, μας χτυπήσανε, κάψαν το χωριό κι αναγκαστήκαμε το '20- '22, κάψαν το χωριό, κι αναγκαστήκαμε να φύγουμε και να επαναπατριστούμε.

- Πως ήτανε; Όταν μου λέτε κάψανε το χωριό, εκείνη τη μέρα τη θυμάστε;

Πολύ καλά τη θυμάμαι. Είχαν περιπέτειες, η κατάληψη του χωριού απ' τους Τούρκους. Ήρθανε νύχτα, το κυκλώσανε από νύχτα το πρωί και τους άντρες όλους γενικά, φώναξαν τελάληκαι τους μαζέψανε στην εκκλησία. Εμένα ο πατέρας μου και ο αδερφός μου βρέθηκαν έξω, ναι, υπήρχε μια κατάσταση και στην εκκλησία, την πόρτα είπανε το δέσανε με σχοινί, της εκκλησίας. Όλοι οι άνδρες πάνω από δεκαπέντε, είκοσι χρονώ μέχρι τα εβδομήντα και ξέρω 'γω, τους κλείσανε όλους στη εκκλησία και ο παπάς μέσα, -δεν ξέρω με τι πρόθεση, τι θα τους κάμνανε- λέει ο παπάς, αυτά διηγόντουσαν και σου τα λέω, λέει στους εγκλειστούς εκεί ότι η πόρτα δεν είναι κλειδωμένη με κλειδί, είναι δεμένο με σχοινί, αν μπορείτε, του λέει, παλικάρια, νέοι πιάστε, σπάστε το δέσιμο και να γλιτώσουμε, αυτό κάνανε. Και πράγματι έσπασε το σχοινί, το δέσιμο και όλοι μέσα πήρανε κατηφόρα προς τα κάτω, προς τον κάμπο, κατάλαβες, κι από πίσω χτυπούσαν οι Τούρκοι κι όσοι γλιτώσανε. Ο μπαμπάς μου εμένα ήταν μέσα εκεί. Απ' εκεί και πέρα διαλύθηκε το χωριό, βγήκαμε στο βουνό θυμάμαι, εμείς, τρία αδέρφια, ο ένας ήταν ο ραχητικός αυτός και μια αδελφούλα, η οποία πέθανε στην Καλαμάτα, μας πήρε η μάνα, κατεβήκαμε σ' ένα ρέμα, απ' το ρέμα βγήκαμε νύχτα. Δηλαδή πολιορκήσανε κι επικράτησαν οι Τούρκοι, κατάσταση δημιουργήθηκε, βγήκαμε πάνω στους λόφους και φύγαμε κι έπειτα από σαράντα μέρες κατεβήκαμε στο Καρά- μουρσάλ στη Νικομήδεια Μικράς Ασίας κι απ' εκεί άρχισε η περιπέτεια της προσφυγιάς.